Daniel – Secretul biruinţei

Daniel – Secretul biruinţei

Învingători şi învinşi

În această după-amiază aş dori să vă vorbesc despre subiectul biruinţei. Învingătorul este cel care se ridică deasupra stării generale a celor din jur şi perseverează cu credincioşie pe cale cu Domnul. Chiar cuvântul "învingător" implică existenţa în rândul poporului lui Dumnezeu a unei situaţii care trebuie învinsă. Cred că nu este nevoie să vă reamintesc că şi noi trăim în astfel de zile. Trăim într-o vreme de ruină generală şi de faliment în rândurile poporului lui Dumnezeu. Mărturia creştină din zilele noastre este caracterizată de multă apatie, şi este nevoie de biruinţă.

O altă expresie care apare în Scriptură şi care este strâns legată cu biruinţa este „omul lui Dumnezeu" (1. Samuel 2:27; 9:10; 1. Timotei 6:11; 2. Timotei 3:17, etc.). Ea se referă la un om care stă de partea lui Dumnezeu şi acţionează pentru El într-o vreme în care cei care mărturisesc Numele Domnului se dovedesc a fi necredincioşi. Este demn de remarcat faptul că expresia „omul lui Dumnezeu" nu este folosită în Cuvânt atunci când lucrurile merg bine în rândul poporului lui Dumnezeu, ci doar atunci când merg rău. Mai mult, ea este întotdeauna folosită la singular. Scriptura nu spune niciodată „oameni ai lui Dumnezeu". Într-o vreme a falimentului colectiv, credincioşia trebuie să fie individuală. Epistolele Noului Testament se aplică în mod special la astfel de vremuri, pentru că ele anticipează falimentul colectiv al poporului lui Dumnezeu, şi accentuează nevoia de credincioşie personală faţă de Domnul.

Faţă de falimentul colectiv mărturiei creştine din zilele noastre, există doar două categorii de oameni – cei care sunt învingători (Apocalipsa 2 - 3) şi cei care sunt învinşi (2. Petru 2:19). Cred că pot spune că fiecare dintre noi aparţinem fie uneia dintre categorii, fie celeilalte. Fie ducem o viaţă de învingători, şi trăim pentru cauza lui Hristos, fie suntem învinşi sau robiţi de caracteristicile vremurilor în care ne găsim şi trăim mai mult sau mai puţin pentru interesele noastre proprii. Este adevărat că cei care sunt „învinşi" (sau „robiţi") în sensul folosit de Petru, nu sunt credincioşi adevăraţi. Totuşi, trăsăturile acestora îi pot caracteriza şi pe credincioşii adevăraţi care nu umblă cu Domnul. Petru avertizează împotriva acestui lucru la sfârşitul celei de a doua epistole a sale, spunând: „păziţi-vă ca nu cumva, fiind abătuţi de rătăcirea celor nelegiuiţi, să cădeţi din statornicia voastră". Aşadar, deşi un credincios adevărat nu poate fi învins în acelaşi fel ca un apostat, el poate fi „abătut" de curentul apostaziei, şi poate fi robit sau învins de apatia şi indiferenţa care marchează aceste vremuri.

În seara aceasta aş dori să citim despre un „om al lui Dumnezeu" care s-a ridicat deasupra stării generale din zilele sale, şi a fost mult folosit de Domnul. Numele său este Daniel. Viaţa sa ilustrează în chip minunat cum putem învinge într-o zi rea. Aş vrea să privim la câteva dintre trăsăturile morale care l-au caracterizat şi care l-au făcut un învingător model.

Marea luptă spirituală

Înainte de aceasta, cred că este necesar să vorbesc puţin despre marea luptă spirituală în care sunt angajaţi toţi cei credincioşi. Mulţi par să nu realizeze lucrul acesta, dar, chiar în timp ce noi vorbim, deasupra capetelor noastre se dă o mare luptă spirituală. Ni se spune în Efeseni 6:11 că diavolul are „uneltirile" lui pe care le îndreaptă împotriva poporului lui Dumnezeu. În original cuvântul folosit este „stratageme", cuvânt derivat din aceeaşi rădăcină ca şi „strategie", provenind din tactica militară. Aceasta înseamnă că diavolul are anumite planuri pentru a ataca viaţa ta şi a mea. El vrea ca noi să ne poticnim şi să ne abatem de la calea credinţei şi de la a-L urma pe Hristos.

Poate că te întrebi: „Ce vrea diavolul cu creştinii? De ce ne atacă?" Într-un cuvânt, Satan Îl urăşte pe Dumnezeu şi pe Fiul Său, Domnul Isus Hristos. El vrea să facă tot ceea ce poate pentru a împiedica planul lui Dumnezeu de a-L glorifica pe Fiul Său în lumea aceasta. El ştie că Hristos este glorificat în lume prin vieţile credincioşilor. Când oamenii văd bucuria noastră în Domnul, sunt atraşi la Hristos. Aşadar, scopul său atunci când îi atacă pe creştini este să facă vieţile lor inutile în lucrarea şi mărturia pentru Domnul. Dacă ne poate abate de la calea ascultării, ne va face să fim nefericiţi şi numele lui Hristos va fi dezonorat.

Sunt două lucruri de care trebuie să ţinem cont în această luptă spirituală. În primul rând, vrăjmaşul nostru, diavolul, este cu mult mai puternic şi mai inteligent decât noi. Prin puterea noastră, nu avem nicio şansă împotriva lui şi a trimişilor săi. El ne va abate foarte repede de la calea urmării Domnului. În al doilea rând, Domnul este mai puternic decât diavolul, şi El poate învinge toate şiretlicurile sale. Biblia spune: „Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume" (1. Ioan 4:4). Dacă rămânem aproape de Domnul şi urmăm principiile Cuvântului Său, vom fi eliberaţi de orice tactică pe care cel rău o foloseşte împotriva noastră. Un alt verset spune „sunteţi tari, şi Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, şi l-aţi învins pe cel rău" (1. Ioan 2:14). Aceasta ne arată că planurile celui rău pot fi învinse prin simpla ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Diavolul nu ne poate atinge atât timp cât picioarele noastre merg pe calea pe care Cuvântul o trasează pentru noi.

Dar aceasta presupune ca noi să cunoaştem principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă cineva nu cunoaşte care este gândul lui Dumnezeu în diferitele probleme şi aspecte ale vieţii, atunci este vulnerabil la tacticile vrăjmaşului şi ar putea fi abătut de pe cale. Şi tocmai lucrul acesta îl am acum pe inimă. Trebuie să luăm mai mult în serios Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să fim umpluţi de el şi să trăim principiile lui în părtăşie cu Domnul, şi vom fi păziţi.

Aşadar, ceea ce vreau să vă spun prieteni este – şi este foarte serios – că Diavolul are anumite planuri de atac pentru vieţile noastre. El poate să facă mult rău mărturiei creştine dacă ne va face să trăim pentru noi înşine şi nu pentru gloria lui Hristos. Necredincioşii vor vedea aceasta şi vor fi convinşi că Evanghelia lui Hristos nu are valoare, pentru că cei care mărturisesc că Îl cunosc pe Domnul nu se bucură de lucrurile divine. De aceea, o mare parte din energia diavolului este concentrată în încercarea de a îl abate pe copilul lui Dumnezeu de la calea credinţei.

I. PLANURILE ÎMPĂRATULUI BABILONULUI PENTRU TINERII DIN POPORUL LUI DUMNEZEU

Să deschidem la cartea Daniel şi să citim primele 7 versete din capitolul 1: „În al treilea an al împărăţiei lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, Nebucadneţar, împăratul Babilonului, a venit la Ierusalim şi l-a asediat. Şi Domnul a dat în mâna lui pe Ioiachim, împăratul lui Iuda, şi parte din vasele casei lui Dumnezeu; şi el le-a dus în ţara Şinear, în casa dumnezeului său; şi a dus vasele în casa vistieriei dumnezeului său. Şi

împăratul i-a zis lui Aşpenaz, căpetenia famenilor săi, să aducă dintre fiii lui Israel şi din sămânţa împărătească şi dintre cei de neam ales, tineri care să nu aibă nici un cusur şi frumoşi la faţă şi instruiţi în toată înţelepciunea şi care să aibă cunoştinţă şi să priceapă ştiinţa şi care să fie în stare să stea în palatul împăratului; şi să-i înveţe scrierea şi limba caldeenilor. Şi împăratul le-a rânduit o parte zilnică din mâncărurile alese ale împăratului şi din vinul pe care-l bea el, ca să-i hrănească trei ani, şi la sfârşitul lor să poată sta înaintea împăratului. Şi printre ei erau dintre fiii lui Iuda: Daniel, Hanania, Mişael şi Azaria. Şi căpetenia famenilor le-a pus nume; lui Daniel i-a pus numele Beltşaţar; şi lui Hanania, Şadrac; şi lui Mişael, Meşac; şi lui Azaria, Abed-Nego."

Cartea nu începe cu Daniel, ci cu o descriere tristă a stării de lucruri din vremea sa. Din aceste versete aflăm că evreii fuseseră cuceriţi de duşmanii lor, de babilonieni, şi fuseseră deportaţi în ţara Şinear. Aflăm de asemenea că împăratul Babilonului, Nebucadneţar, avea un plan organizat şi sistematic de a îi încorpora pe copii lui Israel în împărăţia sa pentru ca ei să slujească scopurilor sale.

„Împăratul Babilonului" este o imagine a diavolului. La fel cum acesta domnea peste lumea cunoscută a acelor vremuri, diavolul este „dumnezeul" şi „prinţul" lumii acesteia (2. Corinteni 4:4, Ioan 14:30). Ca şi „dumnezeu" al ei, el este capul religiei, iar ca şi „prinţ" el este capul activităţilor seculare, sociale şi politice. Programul lui Nebucadneţar în privinţa „tinerilor" din poporul lui Dumnezeu este o imagine a planurilor şi a tacticilor diavolului împotriva tinerilor creştini. Prin aceasta, Dumnezeu ne-a oferit o imagine exactă a felului în care duşmanul încearcă să îi doboare pe cei tineri. Aceste versete din deschiderea cărţii Daniel demască planurile sale.

Împăratul Babilonului a făcut câteva schimbări majore în vieţile copiilor lui Israel, care, după părerea mea, aveau toate un singur scop, acela de a-i încorpora în împărăţia sa, cu scopul ca ei să slujească pentru creşterea gloriei sale. Sunt cel puţin şase lucruri diferite pe care împăratul Babilonului le-a făcut pentru a-şi atinge scopul. Să le privim mai îndeaproape.

1) Le-a schimbat locul

Primul lucru pe care îl citim este că împăratul Babilonului i-a deportat pe iudei în „ţara Şinear" (Daniel 1:1-2). El i-a mutat într-un loc în care nu se mai puteau bucura de moştenirea pe care o primiseră din partea lui Dumnezeu. El dăduse poporului Său ca moştenire ţara Canaanului. Era o ţară minunată, în care curgeau lapte şi miere. Dar acum erau la mii de kilometri distanţă de ea, şi nu se mai puteau bucura de ea.

Prieteni, exact aceasta încearcă diavolul să facă cu noi. El vrea să ne facă să nu ne mai putem bucura de ceea ce avem în Hristos. Ca şi lui Israel, Dumnezeu ne-a dat o moştenire. Dar spre deosebire de moştenirea lui Israel, care era pământească, a noastră este cerească. În prima epistolă a lui Petru ni se spune că moştenirea noastră este păstrată în ceruri pentru noi. Dumnezeu „ne-a născut din nou pentru o speranţă vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morţi, pentru o moştenire nestricăcioasă şi neîntinată şi care nu se veştejeşte, păstrată în ceruri pentru voi" (1. Petru 1:3-4). Aceasta este numită şi „partea" noastră în Hristos în Coloseni 1:12 şi Fapte 26:18 (traducerea JND).

Dumnezeu vrea ca noi să ne bucurăm de moştenirea noastră cerească (de binecuvântările cereşti) încă dinainte de a ajunge acolo. El ne-a pregătit şi mijloacele pentru aceasta, dându-ne Duhul Sfânt. Dacă umblăm în părtăşie cu Domnul, Duhul lui Dumnezeu va lua din lucrurile lui Hristos şi ni le va „descoperi" (Ioan 16:15). Cu adevărat Domnul este destul pentru a umple şi pentru a satisface inimile noastre. Cu toate acestea, diavolul va face tot ce îi stă în putere pentru a nu ne lăsa să ne bucurăm de binecuvântările pe care le avem în Hristos. El nu ne poate lua moştenirea, dar poate să ne împiedice să ne bucurăm de ea atât timp cât trăim în lume. Şi dacă ne poate împiedica să ne bucurăm de moştenirea pe care o avem în Hristos, el îşi va fi atins primul obiectiv.

Faptul că au fost deportaţi în „ţara Şinear" este semnificativ. „Şinear" înseamnă „a arunca, a lepăda". Aparent, ceea ce caracteriza acea ţară era lepădarea oricăror bariere sau restricţii – într-atât încât de aici îşi primise numele! Ne aminteşte de ceea ce spune Solomon: „Când nu este nici o viziune, poporul este fără frâu" (Proverbe 29:18). Poate că deja ştiţi că „ţara Şinear" este o imagine a lumii. Şi lumea este caracterizată cu siguranţă de lepădarea oricăror restricţii, a oricărui frâu moral sau spiritual.

Satan, care este „dumnezeul" şi „prinţul" lumii acesteia „a orbit gândurile necredincioşilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei" (2. Corinteni 4:4). Oamenii din această lume au minţile „orbite" şi „nu au viziune" în ce priveşte lucrurile eterne şi divine. De aceea ei sunt „fără frâu". Nu doresc să trăiască conform Bibliei. Şi nu trebuie să vă mai spun eu că trăim într-o epocă a lipsei oricăror principii – fiecare face ce vrea. Lucrul acesta este la ordinea zilei. Iar drepturile lui Hristos nu au nicio valoare pentru vieţile lor.

Spiritual vorbind, diavolul ar vrea să îi ducă pe copii lui Dumnezeu, mai ales pe cei tineri, în această „ţară Şinear". Iubiţi tineri, el vrea ca voi să renunţaţi la orice restricţii divine, la orice „frâu" în vieţile voastre şi să trăiţi pur şi simplu ca oamenii acestei lumi. Este trist să spunem că el a avut succes cu aceasta, şi i-a convins pe mulţi să trăiască astfel. Sunt mulţi creştini care trăiesc în „ţara Şinear", figurat vorbind. Sunt departe de a se bucura de moştenirea lor în Hristos. De fapt, diavolul a făcut o treabă atât de bună că mulţi creştini nici măcar nu ştiu care sunt binecuvântările lor! Nu au nici cea mai vagă idee despre cât de bogat au fost binecuvântaţi în Hristos – cu atât mai puţin să se bucure de aceste binecuvântări.

Aşadar, prieteni, acesta este primul lucru pe care diavolul încearcă să îl facă – să vă aducă într-o poziţie (stare) în care să nu vă puteţi bucura de binecuvântările pe care le aveţi în Hristos. De aici îi va fi relativ uşor să introducă în vieţile voastre alte lucruri care vă vor îndepărta de Domnul. Dacă nu vă bucuraţi de ceea ce aveţi în Hristos, veţi fi mai înclinaţi să căutaţi ceva care să vă aducă satisfacţie şi fericire. Dar în cel mai bun caz acestea vor fi doar pentru un timp, şi nu vă vor face fericiţi cu adevărat. De fapt, dacă cineva nu se bucură de Hristos, nu va fi un creştin fericit şi satisfăcut. Văd astăzi mulţi creştini nefericiţi, aşa că ştiu că diavolul a avut mult succes în încercarea sa de a-i abate în felul acesta pe oameni.

2) El i-a transformat pe tinerii lor în fameni

Următorul lucru pe care l-au făcut babilonienii „tinerilor" din poporul lui Dumnezeu a fost să îi facă „fameni" (vers. 3). Isaia profeţise că lucrul acesta se va întâmpla. El a spus: „Şi vor lua din fiii tăi, care vor ieşi din tine, pe care i vei naşte, şi vor fi fameni în palatul împăratului Babilonului" (Isaia 39:7). Literal, ei i-au operat (i-au castrat) astfel încât ei să nu mai poată procrea. Au făcut lucrul acesta pentru ca cei care erau „din sămânţa împărătească" să nu mai poată continua linia regală a lui Israel. Astfel scădea riscul ca ei să se ridice şi să ameninţe dominaţia babiloniană.

Această acţiune a împăratului Babilonului este o imagine a eforturilor lui Satan de a ne face neproductivi din punct de vedere spiritual. După cum ştiţi, Dumnezeu vrea ca noi să aducem rod. Vrea ca noi să fim o binecuvântare spirituală pentru alţii. Apostolul Pavel s-a rugat cu acest scop spunând: „De aceea şi noi, din ziua în care am auzit, nu încetăm să ne rugăm pentru voi şi să cerem ca să fiţi umpluţi de cunoştinţa voii Lui, în orice înţelepciune şi pricepere spirituală, ca voi să umblaţi într-un chip vrednic de Domnul, în toate plăcuţi Lui, aducând rod în orice lucrare bună” (Coloseni 1:9,10). Bineînţeles că Satan nu doreşte ca vieţile noastre să aducă rod pentru Dumnezeu. El vrea să ne facă neproductivi, astfel încât să nu fim de niciun folos practic în slujirea şi mărturia pentru Domnul.

Remarcaţi că împăratul Babilonului îi dorea în mod deosebit pe cei care erau „pricepuţi” şi „capabili”. În acelaşi fel, Satan îi ţinteşte pe cei care sunt talentaţi şi inteligenţi. El ştie că dacă astfel de persoane ar recunoaşte drepturile Domnului în vieţile lor, ar putea aduce mult rod pentru împărăţia lui Dumnezeu – ar putea face mult pentru promovarea cauzei lui Hristos în lumea aceasta. Aşadar, ei sunt ţinta sa specială. El pare să muncească din greu pentru a îi face pe cei care sunt frumoşi, talentaţi, inteligenţi şi aşa mai departe să slujească sistemului său.

Dragul meu frate tânăr, draga mea soră tânără, ai şi tu vreun talent sau vreo capacitate deosebită într-un domeniu? Diavolul ar vrea să te facă să fii atât de absorbit de acel domeniu încât să devii neproductiv în lucrurile lui Dumnezeu. Un frate din adunarea de unde vin eu îi numeşte pe creştinii de felul acesta „rebuturi din adunare”. Se poate ca ei să fie acolo – şi ne bucurăm că sunt – dar după toate aparenţele ei nu sunt practic de niciun folos sau ajutor. Sunt atât de absorbiţi de goana după lucruri pământeşti încât au foarte puţin sau nu au nimic cu care să contribuie în adunare. Cred că poţi spune despre ei că sunt un fel de balast. Aceasta doreşte diavolul pentru viaţa ta! Te întreb deschis din toată inima: „Vrei să devii un „rebut” în ce priveşte viaţa ta de creştin?” Cu siguranţă că trebuie să îţi doreşti ca viaţa ta să însemne ceva mai mult! Satan încearcă să ne facă neproductivi în lucrurile Domnului. Trebuie să fim la fel ca şi Daniel – la care vom privi în câteva momente – şi să învingem aceste eforturi ale duşmanului şi să fim un ajutor şi o binecuvântare în împărăţia lui Dumnezeu, oriunde şi oricum putem.

3) El a schimbat scopul existenţei lor

Următorul lucru pe care îl citim este că împăratul Babilonului avea un scop precis pentru a îi încorpora pe aceşti „tineri” promiţători în sistemul său – aşa încât „să fie în stare să stea în palatul împăratului”. Literal, el dorea ca ei să fie acolo şi să promoveze cauza lui. Era cu totul altceva decât scopul lui Dumnezeu pentru copii lui Israel. Isaia 43:21 ne spune care era scopul lui Dumnezeu pentru poporul Său: „Am întocmit poporul acesta pentru Mine; ei vor vesti lauda Mea”. Dorinţa Sa era ca ei să „vestească lauda Sa” pe pământ şi să Îi aducă glorie. Dar împăratul Babilonului avea un scop cu totul diferit pentru existenţa lui – dorea să îi facă să slujească intereselor Babilonului.

Exact aceasta încearcă Satan să facă cu tinerii noştri. Doreşte ca ei să îşi investească toată energia pentru a promova sistemul lumii acesteia – şi dacă muncesc din greu într-un domeniu sau altul, pot să îşi asigure o viaţă bună. El doreşte ca ei să fie cu totul absorbiţi de acest scop, şi să facă din el punctul central al vieţilor lor.

Pentru a îşi atinge scopul, împăratul Babilonului avea o şcoală. El i-a luat pe aceşti „tineri” departe de părinţii lor şi i-a pus în şcoala sa din Babilon. Planul său era să îi transforme în ceva ce ar fi putut fi folosit pentru a promova interesele sale. Este o tactică veche a diavolului – să îi separe pe copii de părinţii lor. Faraon, un alt personaj din Scriptură care este o imagine a diavolului, a încercat şi el să îi despartă pe copiii lui Israel de părinţii lor. El a vrut ca ei să îi lase pe „micuţii” lor înapoi în Egipt, în timp ce „bărbaţii” aveau să meargă şi să se închine Domnului (Exod 10:11). Nu spun că a merge la şcoala este rău, dar încercarea de a îi despărţi pe copii de părinţii lor în duh este demonică. Dragul meu tânăr, s-ar putea să locuieşti sub acelaşi acoperiş cu părinţii tăi, dar să fii la kilometri depărtare în duh. Este lucrarea duşmanului. În această şcoală din Babilon ei nu se mai găseau sub autoritatea părinţilor lor. Fiind în acea poziţie puteau fi influenţaţi mai uşor de stilul de viaţă al Babilonului.

Ni se spune că programul pe care împăratul Babilonului îl avea pentru ei avea să dureze „trei ani” (versetul 5). Aceasta ne arată faptul că Satan înţelege că este nevoie de timp pentru a-i putea corupe pe copiii lui Dumnezeu. Lucrul acesta nu se întâmplă peste noapte. Puţin aici şi puţin acolo, până când cineva ajunge cu totul lumesc. Diavolul este dispus să aştepte şi să lucreze încet pentru a-şi atinge scopul. În toate acestea, planul lui este să schimbe scopul existenţei tale în această lume. Şi vei sfârşi prin a fi destul de inutil în lucrarea Domnului, şi te vei rezuma la a merge purtat de curent, împreună cu sistemul lumii acesteia care se îndreaptă spre judecată. Tot ceea ce lucrezi, în ce priveşte această lume, va fi în cele din urmă distrus. Doar ceea ce este făcut pentru Hristos va rămâne – ştii bine lucrul acesta. Dacă viaţa ta a fost înghiţită de scopuri lumeşti, ce vei avea când vei pleca de pe pământ?

Dragi prieteni, cu fiecare zi pe care o trăim pe pământ ne scriem propria noastră istorie. Odată scrisă, ea nu mai poate fi schimbată. Cum ai vrea să fie scrisă istoria vieţii tale? Vrei să citeşti că a fost folosită pentru sine şi pentru plăceri şi interese lumeşti? Biblia spune: „Pentru că, ce i-ar folosi unui om dacă ar câştiga toată lumea, şi şi-ar pierde sufletul?” (Marcu 8:36). Nu vrei să ajungi la sfârşitul vieţii tale şi să îţi dai seama că ai fost înşelat – că ai investit într-o minciună a lui Satan şi că viaţa ta a fost irosită pentru lucruri trecătoare, care sunt doar pentru o vreme. Nu vrei ca viaţa ta să fie scrisă ca fiind trăită pentru a promova gloria Domnului? Doar TU poţi decide lucrul acesta.

4) El le-a schimbat limba

Citim apoi că împăratul Babilonului le-a schimbat limba. Planul lui de a-i integra pe copiii lui Israel în împărăţia sa implica şi schimbarea felului lor de a vorbi. El nu dorea ca ei să umble prin ţara sa vorbind limba ebraică; cu siguranţă că aceasta i-ar fi ţinut despărţiţi de societatea babiloniană în care el dorea să îi amestece – dorea să îi facă să se potrivească modului de viaţă al Babilonnului – şi aceasta implica ca ei să vorbească „limba caldeenilor”.

În acelaşi fel, în eforturile lui de a-i face pe copii lui Dumnezeu potriviţi pentru sistemul acestei lumi, diavolul doreşte ca ei să vorbească la fel cum vorbeşte lumea. El ne încurajează să folosim argoul şi felul stricat de a vorbi al celor din lume. De obicei, acest fel de a vorbi prespune a nu arăta respect sau politeţe faţă de cei care merită. Sunt sigur că aţi văzut şi voi înşivă că în lume este „cool” să vorbeşti dur şi să nu arăţi niciun fel de respect pentru autoritate.

Este uimitor, dar poţi spune cât de profund a fost afectat cineva de lume doar ascultând felul în care vorbeşte. Cei care sunt sub influenţa ei vorbesc într-un anumit fel care arată ce este în sufletele lor. Este trist, dar atunci când creştinii încearcă să vorbească la fel ca şi cei din lume, poate că ei nu îşi dau seama dar ceea ce îţi spun este că îşi doresc să fie acceptaţi de ea – deşi poate că nu vor să recunoacă lucrul acesta. Cu siguranţă că nu este greşit să îţi doreşti să fii acceptat, dar de cine să fii acceptat? Aceasta este problema.

Chiar trebuie să vorbim aşa cum vorbeşte lumea? Gândiţi-vă la Domnul şi la felul în care vorbea El. Se spune că oamenii se minunau „de cuvintele de har care ieşeau din gura Lui” (Luca 4:22). Ei spuneau: „Niciodată n-a vorbit vreun om aşa, ca Omul acesta” (Ioan 7:46). Felul în care El le vorbea oamenilor era o dovadă vie şi strălucitoare a faptului că El avea ceva ce ei nu aveau. Este un fel foarte bun de a da mărturie despre faptul că Îl cunoaştem pe Domnul ca şi Mântuitor. Oamenii ar trebui să îşi dea seama din felul în care vorbim de faptul că noi nu mergem după curentul lumiii acesteia. Nu vreau să spun că trebuie să încercăm să fim diferiţi şi ciudaţi, dar trebuie să trăim pentru valori diferite, valori divine şi veşnice. Se spune despre David că era „iscusit la vorbire” (1. Samuel 16:18). Este o mărturie frumoasă pe care un tânăr o poate primi din partea unei lumi stricate. Nu lăsaţi lumea să vă dicteze cum să vorbiţi. Apostolul a spus: „Niciun cuvînt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud” (Efeseni 4:29).

5) El le-a schimbat hrana

Versetul 5 ne spune că împăratul Babilonului le-a schimbat şi hrana. El a hotărât pentru fiecare dintre aceşti tineri „ o parte zilnică din mâncărurile alese ale împăratului şi din vinul pe care-l bea el”. El dorea ca aceşti „tineri” să mănânce ceea ce mâncau babilonienii. În acelaşi fel, diavolul vrea ca noi să ne hrănim cu ce se hrănesc oamenii acestei lumi, moral vorbind. Lucrurile pe care oamenii acestei lumi le consumă, pentru a-şi hrăni viaţa intelectuală şi socială sunt lucrurile cu care vrăjmaşul sufletelor noastre vrea ca şi noi să ne hrănim. Mă refer la politica acestei lumi, la muzica ei, la teatre, la sporturi, la distracţii, etc. Diavolul ştie că dacă reuşeşte să ne preocupe cu aceste lucruri, să ne facă să ne hrănim cu ele, ne va slăbi din punct de vedere spiritual. Nu va trece mult timp şi nu vom mai avea puterea să stăm împotriva stricăciunii din jurul nostru – şi vom cădea. Dacă ne hrănim destul cu astfel de lucruri, vom fi în cele din urmă abătuţi cu totul de la a-L urma pe Domnul. Aşadar, din punctul de vedere al lui Satan, pentru a îşi atinge scopul său cu copiii lui Dumnezeu este important ca el să îi facă să se hrănească cu lucrurile cu care se hrănesc şi oamenii din lume.

Trăim într-o epocă în care tehnologia progresează cu o viteză uimitoare. Mulţumită televizorului, CD-urilor, casetelor, walkman-ului, Ipod-ului, DVD-urilor, Internetului, şi a cine ştie ce alte lucruri de felul acesta, fiecare poate face ca tot ceea ce îşi doreşte din această lume să se reverse în viaţa sa fără oprire. Oriunde eşti, orice faci, se poate ca prin aceste mijloace să pompezi lucruri în sufletul tău, zi şi noapte. Le poţi avea atunci când te plimbi, când faci sport, când eşti în maşină, când lucrezi, când stai jos sau când te aşezi în pat. Dragi tineri, nu cred că este nevoie să vă mai spun cât de mare nevoie este să avem grijă cu ce ne hrănim. Dacă astfel de „jucării” se găsesc în mâini neatente, ele pot deveni o unealtă a lui Satan pentru a ne întina sufletele.

Să ne gândim de exemplu la muzica rock, atât de plină de viaţă. Diavolul le spune tinerilor noştri că trebuie neapărat să o asculte. Cineva care tocmai a fost eliberat de ea, mi-a spus că 90% din versuri au de-a face cu sexul, cu drogurile şi răzvrătirea. Şi atunci te întreb, „Cum se poate ca astfel de lucruri să facă bine sufletului tău?”.

Dar cum rămâne cu filmele? Poate că spui: „Ce-i rău în a merge la film?”. Ştiţi că nu mă refer acum la filme pentru copii. Nu sunt atât de naiv încât să cred că tinerii caută astfel de filme. Să fim sinceri; cel mai probabil că îşi doresc să vadă cele mai noi apariţii, cele cărora li se face reclamă pe panouri şi în reviste. Şi ştim cu toţii că în zilele noastre pentru a vinde un film trebuie ca el să conţină crime, violenţă, sex, o scenă cu urmăriri, şi umor – nu tocmai curat. De obicei femeile sunt îmbrăcate provocator, se folosesc cuvinte stricate, şi de obicei există promiscuitate. Cum putem să ne gândim că dacă ne hrănim cu astfel de lucruri, ele nu vor avea efecte asupra noastră?

Dacă priveşti lucrurile în ansamblu vei realiza că aceste invenţii sunt de fapt „capodopera” lui Satan. El i-a înşelat pe creştini făcându-i să creadă că au nevoie de toate aceste dispozitive. Dar toate fac parte din planul lui de a abate atenţia sfinţilor de la Hristos spre orice alte lucruri. În felul acesta el ne face să mâncăm „hrana” lui. Iubiţi tineri, vă daţi oare seama că toate aceste lucruri pe care împăratul Babilonului vi le dă ca hrană fac rău sufletelor voastre? Ele vă secătuiesc energia spirituală, vă scad apetitul pentru lucrurile divine, vă întinează sufletele şi vă împiedică de la a creşte în lucrurile Domnului. În toată viaţa mea nu am văzut pe nimeni care să se hrănească cu astfel de lucruri şi care să aibă şi un apetit sănătos pentru Cuvântul lui Dumnezeu! Sau care să crească spiritual! Nu este o coincidenţă: este o dovadă că a te hrăni cu asemenea lucruri te va îndepărta de Domnul şi de lucrurile Sale.

Este trist; foarte trist, dar atât de mulţi dintre tinerii noştri au acceptat cu toată inima ofertele împăratului Babilonului, şi acum mănâncă „hrana” sa. Şi nu doar tinerii!

Ştiţi, vechiul proverb: „Eşti ceea ce mănânci” este la fel de adevărat în lucrurile morale şi spirituale ca şi în cele naturale. Lucrurile cu care te hrăneşti intelectual, îţi formează sufletul. Moral devii ceea ce priveşti! Este un principiu al vieţii – fie spre bine, fie spre rău. Scriptura spune: „aşa cum gândeşte în sufletul său, aşa este el” (Proverbe 23:7). Aşadar, dacă aceste lucruri sunt ceea ce pui înaintea sufletului tău, cu siguranţă că vei fi afectat de ele – şi nu spre binele tău spiritual.

6) El le-a schimbat numele

Versetele 6-7 ne spun că împăratul Babilonului a mai făcut încă un lucru – le-a schimbat numele. A făcut aceasta pentru a ascunde adevărata lor identitate de copii ai lui Israel. Nu dorea ca ei să fie cunoscuţi în Babilon ca şi evrei. De exemplu, dacă cineva din Babilon l-ar fi întrebat pe unul dintre ei cum îl cheamă şi el ar fi răspuns: „Hanani”, celălat ar fi spus cu siguranţă: „A, deci eşti evreu”. Numele lor evreieşti ar fi făcut clară identitatea lor.

Tot aşa, diavolul doreşte ca noi să ne ascundem adevărata identitate ca şi copii ai lui Dumnezeu. El nu doreşte ca noi să spunem că suntem creştini – că Îi aparţinem Domnului Isus Hristos. El pune presiuni incredibile asupra tinerilor pentru a îi determina să se conformeze lumii şi căilor ei şi să tacă cu privire la identitatea lor. El vrea ca noi să ne adaptăm la felul de a vorbi şi la aspectul exterior al oamenilor din lume, aşa încât să nu mai existe nicio diferenţă vizibilă. Rezultatul va fi că nu vom mai da niciun fel de mărturie pentru Domnul.

Diavolul se foloseşte de presiunea grupului. Poate că te temi că, dacă Îl mărturiseşti pe Domnul unora dintre prietenii tăi, ei vor râde de tine. Şi poate că o vor face. Diavolul vrea ca tu să simţi această presiune şi să alegi să taci. Dar aminteşte-ti avertizarea: „Frica de om întinde o cursă” (Proverbe 29:25). Dacă te laşi adus sub influenţa oamenilor lumeşti, şi nu li-L mărturiseşti pe Hristos, eşti în pericol să cazi în capcana căilor lor.

Există mulţi creştini „sub acoperire” în zilele noastre. Mă refer la acei creştini care nu au curajul moral şi spiritual să se ridice şi să facă cunoscut faptul că Îi aparţin Domnului. Îşi păstrează creştinismul ascuns în debara. Iosif din Arimateea a fost o astfel de persoană. Se spune despre el că era „ucenic al lui Isus, dar pe ascuns, de frica iudeilor” (Ioan 19:38). Se temea să se identifice public cu Domnul Isus, aşa că îşi

păstra credinţa pentru sine (vezi şi Ioan 9:22; 12:42). Dar este minunat să vedem cum, văzându-L pe Domnul murind la cruce, a fost atât de mişcat în mod pozitiv încât a ales să nu mai fie laş din punct de vedere spiritual. A ieşit de „sub acoperire” şi s-a identificat public cu Domnul în îngroparea Sa. A fost nevoie de o privire la suferinţele lui Hristos pentru a-l aduce în punctul acesta. Fie ca suferinţele lui Hristos să aibă acelaşi efect şi asupra noastră.

Nu ar trebui să ne dăm niciodată înapoi de la a fi martori pentru Hristos – lucrul acesta va face ca feţele noastre să strălucească şi ne va aduce bucurie. Apostolul Petru a spus: „Dacă sunteţi batjocoriţi pentru Numele lui Hristos, ferice de voi, pentru că Duhul gloriei şi al lui Dumnezeu Se odihneşte peste voi” (1. Petru 4:14). Poate că nu vei observa, dar atunci când Îl vei mărturisi pe Hristos înaintea celorlalţi, „Duhul gloriei şi al lui Dumnezeu” se va odihni peste tine, şi cei care te ascultă vor vedea o mărturie puternică şi strălucitoare.

Aşadar, aceste versete de la începutul cărţii Daniel ne oferă o prezentare detaliată a tacticilor vrăjmaşului nostru în încercarea sa de a ne face inutili pentru împărăţia lui Dumnezeu. Diavolul caută:

Să ne împiedice să ne bucurăm de ceea ce avem în Hristos

Să ne facă neproductivi din punct de vedere spiritual

Să ne facă să ne irosim timpul şi energia zidind sistemul acestei lumi

Să ne facă să vorbim ca oamenii acestei lumi

Să ne facă să ne hrănim cu distracţiile acestei lumi

Să pună asupra noastră presiune pentru a nu-L mărturisi pe Hristos.

II. SECRETUL BIRUINŢEI LUI DANIEL

După cum am spus mai sus, aş vrea să privim la Daniel ca „om al lui Dumnezeu” care s-a ridicat deasupra împrejurărilor din zilele sale şi a biruit, fiind folosit în chip măreţ. Viaţa sa ne arată cum putem birui în ziua cea rea. Aş vrea să privim la unele dintre trăsăturile morale care l-au marcat ca şi model al biruinţei şi să le avem înainte ca să le putem imita. Scriptura ne încurajează să urmăm credinţa celor care au mers înaintea noastră pe cale (Evrei 13:7).

1) A dorit să se păstreze neîntinat de necurăţia din Babilon

Primul lucru pe care îl citim despre Daniel a fost faptul că a hotărât să nu se întineze cu lucrurile pe care împăratul Babilonului i le oferea ca hrană. Versetul 8 spune: „ Dar Daniel a hotărât în inima lui să nu se întineze cu mâncărurile alese ale împăratului şi cu vinul pe care-l bea el şi a cerut voie de la căpetenia famenilor să nu se întineze”. El ştia din Sfânta Scriptură că acele lucruri pe care împăratul Babilonului i le oferea erau necurate şi, de aceea, nepermise pentru un copil al lui Dumnezeu (Levitic 11:1-47). Aşadar, el a acţionat ascultând pur şi simplu de Cuvântul lui Dumnezeu, şi nu a vrut să se întineze cu lucrurile pe care i le punea înainte împăratul Babilonului.

Dragi tineri, hotărârea lui Daniel a venit din dorinţa sa de a Îi plăcea Domnului. Sper că şi voi vă doriţi ca viaţa voastră să Îi placă Domnului. Această dorinţă venea din inima lui – se spune că „s-a hotărât în inima sa”. Ştiţi, de acolo începe orice lucrare spirituală – din inimă. Inimile noastre pot fi înclinate în multe direcţii şi spre multe lucruri, dar este minunat să vezi pe cineva care are pe inimă să Îi placă Domnului.

Este minunat să vezi cum Domnul atinge inima unui tânăr sau a unei tinere şi le dă dorinţa de a umbla în despărţire faţă de lume. 2. Corinteni 6:17 spune: „De aceea: „Ieşiţi din mijlocul lor şi fiţi despărţiţi”, spune Domnul; şi „nu atingeţi ce este necurat, şi Eu vă voi primi; Eu vă voi fi Tată, şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic“. Daniel a acţionat pe baza acestui principiu, şi Dumnezeu l-a binecuvântat. Prieteni, acesta este primul lucru de care este nevoie pentru a birui – despărţirea. Această hotărâre a făcut din Daniel un om sfânt.

Vedem de asemenea că el a avut curajul să se ridice şi să îşi susţină convingerile. Dar remarcaţi, nu a făcut-o în mod ofensator şi nu a fost obraznic faţă de căpetenia famenilor. Se spune că el „a cerut voie” să nu se întineze cu „mâncărurile alese ale împăratului”, Menţionez lucrul acesta pentru că este posibil să vrei să te ridici şi să aperi ceea ce este corect dar să o faci în mod firesc şi Domnul nu te va aproba (Isaia 65:5). Dar Daniel nu a făcut aşa şi, drept urmare, a găsit favoare înaintea căpeteniei famenilor. Trebuie să umblăm în despărţire, dar să nu adăugăm la dispreţul pe care ni-l va atrage lucrul acesta şi dezaprobarea datorată unui comportament impertinent.

Daniel avea nenumărate motive să se scuze şi să îşi îngăduie lucrurile care erau în jurul lui. Ar fi putut aduce multe argumente plauzibile pentru a asculta cererile şi poruncile împăratului – şi nu cred că ar fi fost criticat de fraţii săi, pentru că şi ei făceau la fel (vers. 15).

De exemplu, ar fi putut spune că din moment ce erau un popor cucerit, trebuia să se supună împăratului şi să facă ceea ce le spunea el. Până la urmă, Ieremia profeţise că atunci când vor fi duşi într-o ţară străină să „caute pacea cetăţii” (Ieremia 29:7). De aceea, trebuia să facă ce voiau babilonienii. Sau ar fi putut spune că principiile legii lui Moise se aplicau pentru copii lui Israel doar când erau în ţara lor. În Deuteronom, acolo unde Moise le dă diferite porunci despre cum să trăiască, el specifică: „când vei intra în ţara...”.

Şi acum, din moment ce nu mai erau în ţară, nu mai erau obligaţi să ţină toate acele legi şi porunci. Ar fi putut să accepte compromisul şi să spună: „Bine, dar şi fraţii mei fac la fel (vers. 15); o să fac şi eu ca ei şi nu o să fiu eu deosebit”. Aceasta ar fi fost calea simplă, dar Daniel nu a ales-o.

În versetele 11-14 vedem că, în timp ce Daniel a fost primul care a luat această hotărâre, ea i-a afectat şi pe alţii. „Hanania, Mişael şi Azaria” au prins curaj şi i s-au alăturat. Aceasta ne arată că, dacă vrei să stai de partea Domnului, El te va întări şi îţi va da şi pe alţii cu care să poţi merge împreună pe cale. Ne arată că vieţile noastre le afectează pe cele ale celorlalţi – fie spre bine, fie spre rău. Nu contează cât de nesemnificativi ne simţim sau suntem, vieţile noastre îi afectează şi pe alţii. În Romani 14:7 scrie: „Pentru că nici unul dintre noi nu trăieşte pentru sine şi nici unul nu moare pentru sine”. S-ar putea să nu crezi asta, dar viaţa ta influenţează pe alţii! Spre bine sau spre rău?

În versetele 15-20 vedem cum Dumnezeu a răsplătit hotărârea lor de a se abţine de la „hrana împăratului”, şi lucrul acesta a devenit evident pentru toţi. Mai întâi, sănătatea lor a prosperat. „feţele lor arătau mai frumoase şi mai grase” decât ale tuturor celor care acceptaseră compromisul. Aceasta ne învaţă că, dacă nu te vei hrăni cu lucrurile lumii şi te vei hrăni cu hrană divină, sănătatea ta spirituală – starea ta

spirituală – va prospera. În al doilea rând, Dumnezeu i-a răsplătit cu „cunoştinţă şi pricepere” mai mult decât pe toţi cei din Babilon, iar Daniel a primit în mod special „pricepere în toate viziunile şi visele”. Aceasta înseamnă un mare câştig spiritual. Şi îndrăznesc să spun că şi tu vei avea un câştig spiritual – în ce priveşte înţelegerea lucrurilor divine.

Toate acestea l-au pregătit pe Daniel pentru a putea fi folosit de Domnul în Babilon. Dragul meu frate sau soră, Domnul vrea să te folosească în lucrarea Sa, şi acesta este începutul. Trebuie să iei această hotărâre pe care au luat-o şi Daniel şi prietenii săi. În 2. Timotei 2:19-21 se spune: „ „Oricine rosteşte Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!“. Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur şi de argint, ci şi de lemn şi de lut; şi unele sunt spre onoare şi altele spre dezonoare. Deci, dacă cineva se va curăţi pe sine însuşi de acestea, va fi un vas spre onoare, sfinţit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună”. Vedem aici că eşti pregătit pentru a fi folosit de Stăpânul mai întâi curăţindu-te pe tine însuţi de lucrurile care Îl dezonorează pe El. Cu siguranţă că mai sunt şi alţi paşi, după cum vom vedea în continuare în viaţa lui Daniel. Dar de aici încep lucrurile.

2) Şi-a căutat prieteni buni

În capitolul 2 apare o criză în împărăţia Babilonului. Toţi profeţii şi ghicitorii aveau să fie ucişi dacă nu reuşeau să îi facă cunoscut lui Nebucadneţar visul lui. În versetele 17-18 se spune că: „Daniel s-a dus acasă şi a făcut cunoscut lucrul acesta lui Hanania, lui Mişael şi lui Azaria, tovarăşii săi, ca să ceară îndurare de la Dumnezeul cerurilor cu privire la taina aceasta, ca să nu fie nimiciţi Daniel şi tovarăşii lui cu ceilalţi înţelepţi ai Babilonului”. Vedem de aici că Daniel avea un alt lucru care este important pentru a putea birui într-o vreme când marea masă a poporului lui Dumnezeu trăieşte în compromis – şi anume „tovarăşi” care au acelaşi ţel.

În capitolul 1 am văzut că viaţa lui Daniel a marcat vieţile acestor tineri, dar acum citim că ei au devenit „tovarăşii săi”. El şi-a căutat prieteni buni şi a umblat împreună cu ei. Este bine să ai pe unii cu care să poţi vorbi şi în care să poţi avea încredere. Oricine îşi doreşte prieteni, dar prietenii pe care Biblia ne recomandă să ni-i facem sunt aceia care doresc să trăiască conform cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Psalmul 119:63 spune: „Sunt tovarăşul tuturor celor care se tem de Tine şi al celor care păzesc rânduielile Tale”. Sunt două lucruri care ne arată ce fel de tovarăşi ar trebui să avem. Mai întâi, în vieţile noastre ar trebuie să existe „teamă” de Domnul. Aceasta se va dovedi prin dorinţa de a ne depărta de rău. Proverbe 14:16 spune: „Înţeleptul se teme şi se depărtează de rău”. Am văzut în primul capitol că prietenii lui Daniel au dovedit lucrul acesta refuzând hrana împăratului. Dacă cunoşti tineri care trăiesc în lucruri rele, acesta este un indiciu clar că în vieţile lor nu există teamă de Dumnezeu. Scriptura ne spune clar să nu ne întovărăşim cu ei. Şi nu te gândi că trebuie să mergi în lume ca să găseşti răul. Scriptura spune: „Eram deja aproape de orice rău, în mijlocul mulţimii şi al adunării!” (Proverbe 5:14). S-ar putea să găseşti astfel de lucruri chiar şi în mijlocul poporului lui Dumnezeu! Aminteşte-ţi că trăim într-o vreme de ruină a mărturiei creştine. Apoi, cel de-al doilea lucru care ar trebui să îl marcheze pe unul care ne-ar putea fi un tovarăş bun este faptul că va dori să ţină „rânduielile” Cuvântului lui Dumnezeu. Rânduielile sunt cele mai mici detalii ale Cuvântului Său. Şi aceasta vorbeşte despre a asculta cu mare atenţie de Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă vezi aceste două lucruri într-un credincios, atunci poţi fi sigur că el sau ea va fi un tovarăş bun pentru tine. Şi acum te întreb: „Ce fel de tovarăşi ai? Te ajută să înaintezi? Sau îţi sunt mai degrabă o piedică?”. Şi apoi, putem să ne întrebăm, „Ce fel de tovarăş sunt eu pentru prietenii mei?”.

Există câteva motive foarte bune şi folositoare pentru care ar trebui să îţi cauţi prieteni buni; şi aş vrea să menţionez unele dintre ele.

a) Încurajare. În 1. Samuel 14:6-7 se spune: „Şi Ionatan a zis tânărului care-i purta armele: „Hai să trecem la straja acestor necircumcişi; poate că Domnul va lucra pentru noi; pentru că pe Domnul nimic nu-L împiedică să salveze prin mulţi sau prin puţini“. Şi purtătorul armelor sale i-a zis: „Fă tot ce este în inima ta, mergi unde vrei; iată-mă, sunt cu tine, după inima ta“.

Avem aici un exemplu despre felul în care un prieten ne poate încuraja. Ionatan dorea să facă o lucrare pentru Domnul şi pentru eliberarea poporului Său. El a mers împreună cu cel care îi purta armele pentru a-i opri pe filistenii care voiau să le cucerească ţara. Dar se pare că atunci când era pe cale să îşi pună planul în aplicare, s-a temut şi s-a gândit să se întoarcă. Însă atunci cel care îi purta armele a înaintat şi l-a încurajat să meargă înainte. Aceasta vor face şi pentru tine prietenii adevăraţi.

b) Protecţie. În 1. Samuel 25:14-16 scrie: „Şi unul dintre slujitori a istorisit Abigailei, soţia lui Nabal, zicând: „Iată, David a trimis soli din pustiu ca să binecuvânteze pe

stăpânul nostru şi el i-a batjocorit. Şi oamenii au fost foarte buni cu noi şi nu ne-au făcut nici un rău şi nimic nu ne-a lipsit în toate zilele cât am mers cu ei, când eram în câmpii. Ei ne-au fost zid şi noaptea şi ziua, în toate zilele cât am fost cu ei, păscând oile”.

Acest text face parte din istoria isprăvilor lui David şi ale vitejilor săi. David este o imagine a lui Hristos. Cei care au trăit şi au umblat alături de el sunt o imagine a credincioşilor care umblă lângă Domnul Isus Hristos. Ei sunt tovarăşii pe care ni-i dorim. Tinerii lui Nabal au remarcat că, atât timp cât erau împreună cu tinerii lui David, erau păziţi de pericolele din pustie. Ei i-au spus lui Abigail că tinerii lui David au fost ca „un zid” pentru ei. În Scriptură zidul vorbeşte despre despărţire, dar şi despre protecţie. Lecţia de aici este că, dacă ne înconjurăm cu prieteni buni – care umblă cu Domnul – vom fi păziţi de pericolele lumii. Eşti păzit atunci când umbli împreună cu creştini credincioşi şi evlavioşi.

A avea prieteni ca oamenii lui David te va ajuta cu siguranţă în viaţa ta spirituală. De exemplu, s-ar putea ca într-un aşa-numit „moment de slăbiciune” să fii ispitit să faci ceva greşit, dar vei vedea că aceşti prieteni buni te vor ajuta să mergi în direcţia potrivită. Sau, dacă aluneci şi te îndepărtezi de cale, prietenii evlavioşi vor veni la tine şi te vor avertiza cu privire la pericolele spre care te îndrepţi. Unul care îţi este cu adevărat prieten nu te va lăsa să plutești în derivă fără a te avertiza. Scriptura spune: „Rănile celui care iubeşte sunt credincioşie” (Proverbe 27:6). Vei duce lipsă de această protecţie dacă te vei întovărăşi cu oameni neglijenţi.

c) Ajutor şi învăţătură spirituală. În Iosua 14:12-13 citim: „Şi acum, dă-mi muntele acesta, despre care a vorbit Domnul în ziua aceea; pentru că ai auzit în ziua aceea că acolo sunt anachimii şi cetăţi mari şi întărite. Dacă este aşa, că Domnul va fi cu mine, atunci îi voi alunga, după cum a spus Domnul“. Şi Iosua l-a binecuvântat şi a dat Hebronul ca moştenire lui Caleb, fiul lui Iefune.” Apoi, în Iosua 21:12-13 citim: „Iar câmpiile cetăţii (Hebron) şi satele ei le-au dat lui Caleb, fiul lui Iefune, ca stăpânire a sa. Şi au dat fiilor preotului Aaron cetatea de scăpare pentru ucigaş, Hebron, cu împrejurimile sale”.

Copiii lui Israel i-au dat lui Caleb ocazia să îşi aleagă orice parte de moştenire ar fi dorit, iar el a ales „Hebronul”. Hebron înseamnă părtăşie. Este minunat! În capitolul 21 citim că Hebronul era o cetate locuită de preoţi! După cum ştiţi, preoţii erau cei care trăiau şi lucrau în prezenţa Domnului în templu. Iar atunci când îşi terminau lucrarea la cort (şi apoi la templu), locuiau în acea cetate. Aceasta înseamnă că, literal vorbind, Caleb era înconjurat de preoţi. Ce anturaj minunat! Vedem că el a dorit să aibă preoţi ca şi tovarăşi.

Ştiţi, toţi avem nevoie de astfel de tovarăşi – de unii care să ne poată fi de ajutor din punct de vedere spiritual. Biblia spune: „Fierul se ascute cu fier; tot aşa, un om ascute înfăţişarea prietenului său” (Proverbe 27:17). Aceasta înseamnă că, discutând despre gândurile şi luptele noastre cu prieteni care doresc să trăiască pentru Domnul, vom creşte spiritual, vom fi mai „ascuţiţi”, dar vom câştiga şi echilibru în vieţile noastre.

d) Susţinere în încercări. În Iov 6:14 citim: „Pentru cel care este în leşin, se cuvine îndurare de la prietenul său”. Acesta este un alt mare avantaj atunci când avem prieteni buni – susţinere şi simpatie în încercări! Iov se plânge că prietenii lui nu erau astfel; şi în capitolul 42:7-9 vedem că ei au greşit. Cu siguranţă că este de mare ajutor să ai prieteni evlavioşi, care să înţeleagă încercările credinţei şi lucrurile prin care treci – prieteni în care să poţi avea încredere şi faţă de care să te poţi deschide. Pericolul în încercări este să fii atât de deprimat încât credinţa ta să eşueze şi să fii tentat să renunţi. Dar cât de bine este să ai parte de prieteni care să te ridice din punct de vedere spiritual.

Deci, ceea ce vreau să vă spun, prieteni, este că trebuie să doriţi să vă înconjuraţi cu creştini care au o dorinţă reală de a trăi pentru Domnul. Ei vor fi un ajutor şi o binecuvântare pentru vieţile voastre. Dacă despărţirea de rău a făcut din Daniel un om sfânt, prietenii buni l-au făcut un om fericit.

3) Petrecea timp singur cu Domnul în rugăciune

În capitolul 6 vedem o altă trăsătură a vieţii lui Daniel care este esenţială pentru a birui – el petrecea timp singur în rugăciune. În Daniel 6:10 se spune: „Şi, când a aflat Daniel că s-a semnat înscrisul, a intrat în casa lui; şi ferestrele îi erau deschise în camera lui de sus, către Ierusalim; şi îngenunchea pe genunchii lui de trei ori pe zi şi se ruga şi aducea mulţumiri înaintea Dumnezeului său, cum făcea mai înainte”. Aceasta ne arată că Daniel avea o viaţă secretă de rugăciune care îl susţinea în acea ţară nelegiuită. Faptul că se ruga „cum făcea mai înainte” ne vorbeşte despre un obicei din viaţa sa. Ce obicei minunat! Psalmistul a spus: „Seara şi dimineaţa şi la amiază, cuget şi plâng; şi El va auzi glasul meu” (Psalmul 55:17). Şi el se ruga de trei pe zi, după cum făcea şi Daniel! Poate că de aici învăţase şi Daniel. Obiceiul lui ne arată că era un om dependent.

Rugăciunea se bazează pe privilegiul de a avea interese comune cu Dumnezeu. Este expresia dependenţei noastre de El, pentru toate nevoile noastre. În Matei 6:8 se spune: „Tatăl vostru ştie de ce aveţi nevoie mai înainte de a-I cere voi”. El ştie de ce avem nevoie, dar doreşte ca noi să avem părtăşie cu El în privinţa tuturor lucrurilor care ne privesc. El doreşte ca noi să ne „vărsăm” inimile înaintea Lui şi să Îi spunem ce simţim cu privire la toate situaţiile prin care trecem (Psalmul 62:8).

Reclamele companiilor de telefonie mobilă se laudă că au cele mai rapide conexiuni fără fir. Dar nu este adevărat; rugăciunea este cea mai bună conexiune fără fir! Este trist, dar se pare că mulţi creştini nu cred lucrul acesta. Ei folosesc rugăciunea ca pe un extinctor: „A se folosi doar în caz de urgenţă!”. Dar nu acesta este gândul lui Dumnezeu. Se spune despre un băieţel că a fost întrebat dacă s-a rugat într-o zi şi a răspuns: „Nu”. Când a fost întrebat de ce, a răspuns: „N-aveam nevoie de nimic!”. Unii dintre noi se poartă la fel; mergem la Domnul doar atunci când avem nevoie de ceva. Totuşi, rugăciunea înseamnă cu mult mai mult decât doar a cere lucruri. Este legătura noastră cu Domnul, care ne însoţeşte toată viaţa. El este cel mai bun Prieten pe care îl vei avea vreodată! Şi dacă aşa stau lucrurile, atunci îţi doreşti să petreci timp cu El.

Trebuie să privim la Domnul în fiecare zi a vieţii noastre pentru ajutor. Domnul Însuşi este exemplul nostru. În fiecare zi El se ruga: „Păzeşte-mă, Dumnezeule, pentru că în Tine mă încred” (Psalmul 16:1). Dacă începem fiecare zi fără rugăciune şi fără a ne încredinţa Domnului căile, cu siguranţă că vom face greşeli. Avem nevoie de ajutorul Domnului. Ar trebui să ne simţim slăbiciunea şi nevoia pe care o avem de El şi să căutăm călăuzirea Sa.

Creştinul care trăieşte fără rugăciune este în afara părtăşiei. S-ar putea să nu se exprime astfel, dar el se încrede în propriile lui capacităţi de a-şi conduce viaţa şi nu crede că are nevoie să îşi încredinţeze calea Domnului. Va trebui ca Domnul, în căile Sale, să îl înveţe dependenţa de El. Şi probabil că aceasta va implica să îl lase să cadă, pentru a experimenta amărăciunea legată de a-ţi urma căile proprii.

Este trist, dar se pare că mulţi creştini nu văd importanţa rugăciunii. Dacă nu mă credeţi, trebuie doar să vedeţi câţi vin la strângerile de rugăciune, şi veţi înţelege ce vreau să spun. Şi lucrurile stau la fel peste tot – în toată ţara, în denominaţii sau în alte grupări creştine, ca şi în adunări – participarea la strângerile de rugăciune este foarte slabă. Se pare că în zilele noastre creştinii nu mai consideră important să participe la astfel de strângeri şi să îşi verse inimile împreună. Este o dovadă a stării triste a bisericii.

Condiţii morale pentru o rugăciune ascultată

O conştiinţă bună (Evrei 13:18; 1. Ioan 3:19-22). Păstrăm o conştiinţă bună mărturisind şi părăsind orice păcat cunoscut (1. Ioan 1:9; Proverbe 28:13).

Părtăşie (Ioan 15:7). Domnul a spus: „Dacă rămâneţi în Mine... cereţi orice vreţi şi vi se va face”. Dacă umblăm în părtăşie cu Domnul, vom cunoaşte inima Sa şi gândurile Sale şi vom cere conform cu acestea.

Înţelegere (Ioan 15:7). Domnul a spus: „Dacă... cuvintele Mele rămân în voi, cereţi orice vreţi şi vi se va face”. Citind Cuvântul, înţelegem principiile lui Dumnezeu şi ne rugăm după voia Sa (1. Ioan 5:14-15).

Încredere (credinţă) (Matei 21:21-22). Domnul a spus: „Şi toate câte veţi cere în rugăciune, crezând, veţi primi”. Adesea ne rugăm, dar fără a crede că vom primi un răspuns (Iacov 1:6-7; Fapte 15:25; 12 - 17)

Precizie (Luca 11:5). Trebuie ca rugăciunile noastre să fie precise, clare. Adesea ne rugăm prea vag. Omul care s-a dus la vecinul său i-a spus: „Împrumută-mi trei pâini”.

Insistenţă (Luca 11:8). Aceasta înseamnă stăruinţă şi preocupare. Atunci când aşteptăm un răspuns, Dumnezeu se foloseşte de acest timp pentru a ne îndrepta inimile şi pentru a ne smeri, dacă lucrul acesta este necesar (Daniel 10:12).

Perseverenţă (Efeseni 6:18).Renunţăm prea uşor. Trebuie să „stăruim în rugăciune” (Coloseni 4:2). Pavel vorbeşte despre a ne lupta împreună în rugăciune; nu cred că mai cunoaştem ce înseamnă aceasta (Romani 15:30). Neemia a stăruit în rugăciune patru luni înainte de a primi un răspuns (Neemia 1:1,5; 2:1-8).

Lucruri pentru care ne putem ruga:

Iertarea păcatelor – dacă nu eşti mântuit (Psalmul 32:5-6).

Ca voia Lui Dumnezeu să se facă pe pământ, după planul Său (Luca 11:2).

Pentru a ne exprima dependenţa de Dumnezeu în ce priveşte nevoile noastre de fiecare zi (Luca 11:2-3).

Ca să nu intrăm în ispită (Luca 11:4; 22:40). Pentru iertare guvernamentală pentru noi (Luca 11:4) şi pentru alţii (2. Timotei 4:16-17), dacă noi sau ei am căzut, pentru a fi restauraţi (1. Ioan 1:9).

Pentru înţelepciune, călăuzire şi ajutor în probleme practice pe calea credinţei (Iacov 1:5).

Pentru creşterea înţelegerii sfinţilor şi pentru înaintare practică în adevăr (Efeseni 1:15-20; 3:14-21; Coloseni 1:9-12).

Pentru cei care suferă sau sunt bolnavi (Iacov 5:14).

Ca Domnul secerişului să trimită lucrători (Matei 9:38).

Pentru slujitorii Domnului care sunt în ogorul Lui (Efeseni 6:18-20).

Pentru har în călătorie (Marcu 13:18).

Pentru împăraţi şi autorităţi (1. Timotei 2:1-2).

Pentru cei care se poartă rău cu noi (Luca 6:28).

Pentru pace în adunare (Psalmul 122:6; Matei 18:20).

Pentru o trezire a interesului poporului lui Dumnezeu (Psalmul 81:3-4).

Timpul petrecut singur în rugăciune cu Domnul l-a făcut pe Daniel mai hotărât ca niciodată. L-a făcut un om devotat. I-a dat putere pentru a veni şi a vorbi cu curaj înaintea împăratului, aşa cum vedem în Daniel 5:13-28. El a venit din locul secret al prezenţei Domnului, şi nu i-a ascuns nimic. El i-a spus împăratului Babilonului adevărul în faţă, legat de judecata lui Dumnezeu care avea să vină asupra împărăţiei lui.

4) Studia Cuvântul lui Dumnezeu

În Daniel 9:1-2 se spune: „În anul întâi al lui Darius, fiul lui Ahaşveroş, din sămânţa mezilor, care a împărăţit peste împărăţia caldeenilor, în anul întâi al împărăţiei lui, eu, Daniel, am înţeles din cărţi că numărul anilor pentru care fusese cuvântul Domnului către profetul Ieremia, pentru împlinirea pustiirilor Ierusalimului era şaptezeci de ani”. Înţelegem de aici că Daniel studia Cuvântul lui Dumnezeu. Înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu este un alt lucru esenţial pentru a birui. Iar lucrul acesta nu vine peste noapte; ci putem ajunge la el doar cercetând zi de zi Cuvântul. Ni se aminteşte de cei din Bereea care „au primit Cuvântul cu toată bunăvoinţa, cercetând zilnic Scripturile, să vadă dacă aceste lucruri erau aşa” (Fapte 17:11).

Citind scrierile profetului Ieremia, Daniel a învăţat câteva lucruri preţioase care l-au ajutat să înţeleagă vremurile în care trăia. Cele trei pasaje la care face referire în mod special sunt Ieremia 24:5-10; 25:9-14; 29:10-14. Daniel învăţase că „şaptezeci de ani” trebuiau să se împlinească înainte de încheierea captivităţii, şi doar apoi iudeii se puteau întoarce în ţară. A învăţat lucrul acesta în „anul întâi al lui Darius”, care era anul 68 al captivităţii. Aceasta însemna că mai erau doi ani până când iudeii aveau să fie eliberaţi din captivitatea babiloniană. Aşadar, citind Scripturile, Daniel ştia că Dumnezeu avea să facă ceva pentru poporul Său. Lucrul acesta l-a făcut să fie un om cu viziune.

Pentru a birui este important să înţelegem vremurile în care trăim. Trebuie să ştim ce fel de zi este cea în care trăim. Nu mai trăim în vremurile Rusaliilor; suntem la sfârşitul perioadei harului, nu la începutul ei. Mărturia creştină este în ruină, şi lucrurile nu vor merge mai bine. Pavel i-a spus lui Timotei despre zilele din urmă: „Dar oamenii răi şi înşelători vor înainta spre mai rău, ducând în rătăcire şi fiind duşi în rătăcire” (2. Timotei 3:13).

Trăim în zile în care mărturia este dată de o rămăşiţă. Încă mai există pe pământ o mărturie micuţă despre felul în care ar trebui să se strângă împreună creştinii pentru închinare şi vestirea Cuvântului. Trebuie să cercetăm Cuvântul pentru a căuta ordinea lui Dumnezeu pentru închinare şi predicare, şi să ne conducem după aceasta. Atunci când comparăm ordinea instituită de Dumnezeu în Scripturi cu ceea ce se întâmplă astăzi în jurul nostru în lumea creştină, vedem imediat că sunt multe lucruri care nu sunt conforme cu Cuvântul. Şi, dacă ai pe inimă să fii acolo unde Dumnezeu vrea să fii şi în aceste aspecte, cred că El îţi va arăta calea.

I-am auzit pe unii spunând: „Mie nu îmi place să citesc” – ca şi cum asta i-ar absolvi de a citi Cuvântul lui Dumnezeu şi alte scrieri. Lui Daniel, biruitorul, îi plăcea cu siguranţă să citească! Dacă vrei să fii victorios în aceste vremuri, trebuie să începi şi tu să citeşti Cuvântul. Sper că citeşti Scriptura în fiecare zi. Dacă ai probleme cu lipsa de concentrare sau de interes, cred că, dacă eşti perseverent, Dumnezeu îţi va creşte apetitul pentru a citi mai mult. El îţi va adânci interesul şi înţelegerea şi vei creşte în lucrurile divine.

Lucrul acesta te va face eficient şi în lucrarea Domnului. Astăzi se fac multe pentru Dumnezeu, dar nu sunt din Dumnezeu. Ceea ce vreau să spun este că o mare parte din lucrările care se fac în zilele noastre se fac fără înţelegerea planurilor lui Dumnezeu. Iar unele din aceste lucrări sunt chiar ineficiente. Se poate ca intenţiile să fie bune, dar nu sunt conforme cu Cuvântul Său. Pavel a spus: „de asemenea, dacă cineva se luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu se luptă după legile jocului” (2. Timotei 2:5). Aceasta înseamnă că trebuie să ne implicăm în

lucrarea Domnului, dar după planul Său – Cuvântul Său, dacă vrem să primim o răsplată. Dacă ai petrecut timp pentru a învăţa adevărul, vei fi mult mai eficient în slujirea pentru Domnul (Fapte 18:24-28).

5) Avea înaintea sa sfârşitul glorios

Vedem mai târziu în capitolul 9 că Dumnezeu i-a dat lui Daniel înţelegere asupra felului în care El avea să lucreze în viitor cu poporul Său Israel, în cele „şaptezeci de săptămâni" ale lui Daniel. Nu vom citi acum textul, dar îl găsiţi în versetele 20-27. Cercetătorii Scripturii care s-au aplecat asupra acestor versete au învăţat din ele multe despre viitorul acestei lumi – mai ales despre Necazul cel Mare. Ne-ar prinde bine să le studiem şi noi.

Lucrurile acestea l-au ajutat pe Daniel să aibă o viziune cu privire la scopul măreţ al lui Dumnezeu pentru poporul Său Israel. El a avut înaintea sufletului său o viziune care i-a dat energia pentru a înainta pe calea credinţei mulţi ani de mărturie credincioasă pentru Domnul. Aceasta a făcut din el un om de folos.

Şi noi trebuie să avem înaintea sufletelor noastre ţelul glorios al lui Dumnezeu. Cu siguranţă că scopurile lui Dumnezeu pentru Israel şi Adunare sunt diferite, dar cu toate acestea gândurile noastre ar trebui să se îndrepte spre viitor, pentru a vedea planul măreţ al lui Dumnezeu pentru Adunare, şi apoi să Îl slujim până vom atinge acea ţintă. Care este scopul lui Dumnezeu pentru Adunare? Să Îl glorifice pe Hristos în acea zi viitoare când El se va arăta, în Mileniu. Atunci, Dumnezeu va prezenta gloria lui Hristos înaintea întregii lumi prin Adunare! (2. Tesaloniceni 1:10, Apocalipsa 21:9 - 22:5). Adunarea glorificată va arăta slava lui Hristos pământului – chiar întregului univers. Şi Dumnezeu va fi glorificat în Hristos în două sfere – în ceruri şi pe pământ (Efeseni 1:10).

Dacă avem înaintea sufletelor noastre acest sfârşit, şi tot ceea ce ţine de el, cred că el ne va da energie să slujim Domnului acum. Sunt multe de făcut, pentru a-i ajuta şi a-i încuraja pe sfinţi, pentru a-i ajuta să se zidească pe „credinţa noastră preasfântă", etc. Dumnezeu vrea ca şi tu să faci parte din lucrarea Sa, dar, dacă eşti învins de lucrurile din jur şi eşti purtat de curent, nu vei putea să Îi fii de folos. De cealaltă parte, dacă vei fi marcat de trăsăturile morale ale lui Daniel, atunci vei învinge în orice aspect – şi vei fi folosit de Domnul în lucrarea Sa. Fie ca Dumnezeu să îţi dea harul unei astfel de vieţi.

Lucrurile care au marcat viaţa lui Daniel

Hotărârea de a se păstra despărţit de toate necurăţiile din Babilon l-a făcut un om sfânt.

Înconjurându-se cu tovarăşi buni, care aveau „o credinţă de acelaşi preţ", a devenit un om fericit.

Obiceiul de a se ruga Dumnezeului cerurilor l-a făcut un om dependent.

Studiul Cuvântului lui Dumnezeu i-a oferit viziune.

Având înaintea ochilor planul glorios al lui Dumnezeu a devenit un om plin de energie şi folositor.